

reportage

Twaalf Nederlandse gezinnen met zieke of gehandicapte kinderen werden door het **Rode Kruis** en **Martinair** getraceerd op een driedaagse trip naar Disneyworld, Orlando. De familie Van Megen uit het Noord-Limburgse Maasbree was ook van de partij. Een reportage.

'ZO'N kans KRIJG JE NOOIT MEER'

door Marco van Kampen

Demi van Megen (9) uit Maasbree wist eigenlijk niet precies wat ze ermee moest. Ze had vlak na de zomer een bescheiden statelijke dollarbiljetten cadeau gekregen op een feestje. Of je er iets mee kon kopen, wilde ze weten. Ja, dat kon. Maar niet hier in Nederland. Waar dan wel? Aan de andere kant van de oceaan. In Disneyworld, Orlando, bijvoorbeeld. Demi, Disney-fan van het eerste uur, zette grote ogen op. Het zou toch niet? Krap vier maanden later zit ze voor het eerst in een vliegtuig, richting het zonnige Florida.

Demi en haar familie behoren tot de twaalf gezinnen die door het Rode Kruis en Martinair zijn uitgenodigd voor een driedaagse trip naar het Disney Resort in Orlando. Het betreft een project voor gezinnen met zieke kinde-

ren, bedoeld om ze tijdens of na een zware periode een onvergetelijke ervaring te bezorgen. Gezinnen die het verdienen dus. En de Van Megens uit Maasbree verdienen het. Het feestje in september waar Demi de dollarbiljetten cadeau kreeg, was namelijk niet tere van haar verjaardag. Ze leed aan leukemie, tot tweemaal toe. Als peuter van tweeënhalve onderging ze haar eerste chemotherapie. Toen Demi vijf jaar was, leek ze er weer helemaal bovenop te komen. De schok was dan ook groot toen er op haar zevende opnieuw leukemie bij haar werd geconstateerd. Voor de tweede maal moest het meisje vechten voor haar leven, een strijd die twee jaar in beslag nam. In juni 2009 was ze eindelijk klaar met haar chemokur. En dat moest natuurlijk gevierd worden. Het leed van Demi is niet het enige dat de familie Van Megen de afgelopen jaren voor de kiezen kreeg. Dochter Maud (12) werd getroffen door een herseninfarct. De zusjes lopen er inmiddels weer monter bij, al is Demi wegens vermoedelijkheid nog dikwijls aangehouden op een rolstoel.

Het mag de pret tijdens de Orlando-trip niet drukken. Net als de elf andere gezinnen worden de Van Megens drie dagen lang van top tot teen in de watten gelegd. Dat begint al bij de vliegtuigreis zelf. Een avondmaaltijd inclusief dessert, koffie met cognac of baileys, een flesje wijn, worstenbroodjes, het kan niet op tijdens de vlucht. De reis duurt een slordige negen uur, maar voor sommigen is dat nog niet lang genoeg. In het hotel waar de gasten van het Rode Kruis verblijven, het *Walt Disney Swan Resort*, worden de *special guests* voor zover mogelijk nog meer vertroeteld. Luxe kamers met balkon, een paradijselijk zwembad, een cameo van niemand minder dan Goofy himself. Om nog maar te zwijgen over het eten: de gang langs het uitgebreide ontbijt-buffet verbrandt waarschijnlijk nog meer calorien dan er in de maaltijd zelf zitten, en het copieuze diner waarop de gezinnen op vrijdagavond worden getraceerd, mag gerust koninklijk genoemd worden.

De verwennenij in het hotel valt ech-

ter in het niet bij de belevenissen van de kinderen en hun ouders in het *Magic Kingdom Park*, voor de meesten beter bekend als Disney World. Het walt-halla voor dromerige kinderen die geloven dat wensen kunnen uitkomen en dromen geen bedrog zijn. Een wereld op zichzelf, waar onze jachtige maatschappij lichtjaren verwijderd lijkt. Dat het tegelijkertijd de wereld van de geforceerde glimlach en opgezwollen vreugde is, hebben enkel de volwassene door. En dat is maar goed ook.

'Dit is eigenlijk positieve discriminatie'

Zowel Maud als Demi is fan van Minnie Mouse, maar die wordt in eerste instantie niet gevonden tussen de hordes corpulente Amerikanen in korte broek, hagelwitte gym schoenen en dito sportsokken. Geef niet. In de diverse parades die door het *Magic Kingdom* meanderen, komen alle Disney-figures langs, begeleid door de kenmerkende Disney-muziek die immer naar een climax blijft bouwen. De setting alleen al is een lust voor het oog, met het blauwe sprookjeskasteel als magische aandachtstrekker. Dan hebben we het nog niet eens gehad over de attracties: hilariteit alom als vader Theo zijn pet verliest tijdens de afdaling van de *Splash Mountain*, een feestelijke kruising tussen de Fata Morgana in de Efteling en een wildwaterbaan. Droog blijven is geen optie. Maar ach, het is bijna dertig graden in Orlando, dan maken wat spetterende water bar weinig uit. De kinderen vinden het in elk geval prachtig. De ouders trouwens ook. „We zijn de afgelopen jaren amper op vakantie geweest”, vertelt Marjo van Megen. „Dat durfden we niet aan, gezien de situatie thuis. Dit is dan ook voor het eerst dat we in een vliegtuig hebben gezeten.” Het gezin heeft besloten om er van begin tot eind van te genieten. „Zo'n kans krijg

Op de carousel in Disneyworld, van links

naar rechts: Theo van Megen, dochters Maud en Demi en Marjo van Megen.

foto Nils van Houts Capital Photos

je immers nooit meer”, weet Theo.

De Van Megens trekken in Orlando vooral op met de familie Grutters, ook uit Maasbree. Ze kennen elkaar al. De Grutters zijn nauw betrokken als vrijwilligers bij Hotel IJsselveld in het Gelderse Wezep, een gebouw van het Rode Kruis waar bijzondere vakanties worden gehouden voor personen die behoefte hebben aan zorg. John Grutters neemt daar al pak 'n beet twintig jaar het programma van de gezinswaken voor zijn rekening. Ook hij moet zich - vanwege rugklachten - voorbewegen in een rolstoel. Maar in Disneyworld is dit, hoe gek het ook klinkt, een voordeel. Daardoor is het gezin namelijk in het bezit van een zogenaamde *Guest Assistance Card*, kortweg *Fast Card* genoemd. En zo'n kaartje is verrekende handig in het *Magic Kingdom Park*, waar het massatoerisme hoogtij viert en het zelfs op doordeweekse dagen dringen is gelazzen voor de attracties. Dankzij de *Fast Cards* van Demi en John blijft het wachten voor

de Van Megens en Grutters echter tot het minimum beperkt. Jaloerse blikken als de gezinnen voor het oog van tientallen wachtenden via een speciale ingang linea recta richting de attractie worden geëscorteerd. Je zou je er bijna schuldig van gaan voelen, zegt John Grutters. „Eigenlijk is hier sprake van positieve discriminatie.” De kinderen hebben daar geen boodschap aan. Die willen gewoon lol maken in *Buzz Lightyear's Space Ranger Spin*, *The Many Adventures Of Winnie The Pooh* of publieksfavoriet *Splash Mountain*. 's Avonds vergapen ze zich aan de tienduizenden dollars aan sieruurwerk dat omhoog wordt geschoten bij het sprookjeskasteel. Het is moeilijk te geloven dat dit spektakelstuk dag in dag uit wordt opgevoerd. Een routineklus, en tegelijkertijd een ervaring die de bezoekers eeuwig zal heugen.

Waar het kroost zich verwondert over de praat en praal van Disneyworld, koestert Marjo van Megen

met name de onderlinge verbondenheid van de gezinnen tijdens de Orlando-trip. „Je communiceert op een ander niveau. Je begrijpt elkaar beter, om-

dat je in hetzelfde schuitje zit. Normaal gesproken ben je vooral aan het uitleggen, nu wissel je tips uit. Dat schept een band.” Daarnaast doet het plezier

dat de kinderen hebben haar zichtbaar goed. „Kijk eens naar Demi. Van haar tweede tot haar vijfde jaar en van haar zevende tot haar negende zat ze aan de chemotherapie. Dat was onnoemelijk zwaar. Fijne ervaringen hielden haar op de been. Dat konden kleine dingen zijn, zoals de aardige verpleegsters in Venlo. Dat gaf haar vertrouwen. Maar zo'n trip naar Disneyworld is natuurlijk uniek.”

De trip is kort maar krachtig. Na het dagje Disneyworld staat op zaterdag nog *Animal Kingdom Park* op het programma, een dierentuin, overgoten met een Disney-sausje. Dan zit het er weer op, en kunnen de twaalf gezinnen zich opmaken voor de terugreis naar Nederland. Maar niet voordat er nog wat souvenirs zijn worden gescoord, als herinnering aan een gekwaadde reis. Demi heeft haar zinnen gezet op een tas van Mickey Mouse. Zo komen die dollars die ze in september onverwachts in handen kreeg toch nog goed van pas.

